

Proloog

‘**W**ow, wat is dit geweldig!’ Merels blauwe ogen stralen. Ze knijpt me uitbundig in mijn onderarm. Ik rijd haar roze rolstoel vlak bij het grote, zwarte paard dat heel geduldig buiten voor het stallencomplex staat te wachten. Merel strekt haar rechterhand uit en probeert het dier te aaien.

‘Lieve Shadow. Wat was jij geweldig in de film! Je bent het mooiste en knapste paard van de wereld.’ Het paard briest en gaat wat met het hoofd heen en weer. Net alsof het wil zeggen, dat weet ik wel!

Ik lach. Het is leuk om mijn zusje zo gelukkig te zien. Haar glinsterende ogen lijken vandaag groter dan anders in haar door medicijnen opgezwollen gezicht. Om haar hoofd draagt ze een strakke roze doek. Een kankermuts. Zo noemt ze die zelf. Ze heeft ’m vijf jaar geleden gekregen toen na de eerste chemokuur haar blonde krullen uitvielen. Ze had de doek een tijdje niet nodig, maar de laatste kuur is nog maar zo kort geleden, er is nog geen nieuw haar. Ik ril ondanks de zomerse warmte bij de stal op Ameland.

Merel knijpt in mijn hand, ze zucht én ze lacht. Ik aai het grote, zwarte paard ook. Ze buigt haar hals en snuffelt wat bij mijn jaszak.

‘Wat is ze mooi, hè?’ Doutzen, de eigenaresse van het paard, kijkt ons enthousiast aan. Ze heeft haar blonde haar in een klein staartje en ze draagt een blouse, die los over haar rijbroek hangt. Ze houdt het halstertouw van Shadow vast in haar ene hand en met de andere klopt ze even op de hals van het dier. Ze buigt zich een beetje naar Merel.

‘Dit paard is ontzettend lief. Wil je er zo op zitten?’

Merel gooit haar armen enthousiast in de lucht.

‘Mag het echt? Ik heb altijd zo graag op paardrijden willen gaan.’ Haar gezicht versombert en haar stem klinkt opeens een beetje triest.

'Ik vind paardrijden een enge sport', legt mama aan Doutzen uit. Ze doet een stap naar achteren, weg van het paard dat net even een pasje maakt. Doutzen knikt geruststellend.

'Ik snap dat wel. Maar het kan echt geen kwaad, hoor, om haar straks op Maaïke te zetten, die zet geen stap verkeerd. Weten jullie nog die scène in de film, waarin de hoofdpersoon met losse handen over het strand galoppeerde? Dat was op deze Shadow, onze Maaïke.' Doutzen draait zich naar Merel en mij.

We knikken. Ja, Penny's Shadow kennen we zowat uit ons hoofd. Merel en ik hebben de film eerst in de bioscoop gezien en daarna hebben we de dvd met Sinterklaas gekregen.

'Maaïke was niet de echte Shadow, maar ze was een van de zogenaamde 'stand-ins'. Ze heeft de hoofdrolspeelster ook leren rijden. Ze luistert enorm goed.' Doutzen klopt Maaïke nog een keer trots op de hals. Dan gaat ze met haar hand door de manen van de merrie.

'We zijn zo blij dat we vandaag hier mogen zijn', zegt mama. 'Het is voor Merel veel te druk om naar jullie gewone voorstelling te komen. Maar we waren zo benieuwd naar het verhaal achter de film en Merel wilde dolgraag kennismaken met Shadow en Rakker. Daarom hadden we aan de organisatie 'Make-a-wish' gevraagd of we hier een keer mochten kijken op een dag dat er geen voorstelling is. We zijn zo blij dat u mee wilde werken.'

Doutzen wuift de complimenten weg.

'Dat is toch de normaalste zaak. We willen jullie Merel graag een heel mooie dag laten beleven. Maar niet alleen Merel, we hopen dat Inger er ook van geniet.' Ze draait zich naar mij om. Ik schrik ervan. Het is zo normaal dat alle aandacht naar Merel gaat. Ik voel me verlegen worden onder Doutzens blik en ik kijk naar mijn vader, die op een afstandje foto's van ons maakt.

'Wil jij straks een stukje op Maaïke rijden?' vraagt Doutzen, terwijl ze me recht in de ogen kijkt. Ik knik.

'Misschien vind je het wel leuk om op haar te zitten als we straks de foto-

shoot op het strand doen? Dat heeft 'Make-a-wish' ook nog voor jullie geregeld. Er komt een professionele fotograaf die jullie allemaal op de foto gaat zetten. En er is nog een journalist bij, die een verhaal over Merels droomdag gaat maken.'

Ik knipper met mijn ogen. Een fotoshoot op een paard op het strand. Wow! Zoiets heb ik altijd willen doen. Wat zullen mijn vriendinnen jaloers zijn. Maar dan bekruipt me een gedachte.

'Ik kan helemaal niet rijden! Ik heb alleen maar op van die shetlandpony's gezeten op braderies. Verder heb ik nooit op een paard gezeten. Ik zit namelijk op volleybal, mijn ouders vonden paardrijden ook voor mij te gevaarlijk.' Ik kijk een beetje uitdagend van mijn vader, die inmiddels dichterbij is komen staan, naar mijn moeder. Mijn vader knikt bedachtzaam, loopt op me toe en slaat even zijn arm om mijn schouders.

'U moet het ons maar niet kwalijk nemen, maar we zijn nogal zuinig op onze dochters. Tegen zo'n ziekte als die van Merel kun je weinig doen, maar extra risico's willen we niet lopen.' Doutzen knikt.

Merel en ik zitten achter in het houten wagentje. De shetlanders hebben er onder leiding van Doutzen goed de vaart in. We rijden naar het strand, de zon gaat al onder. Doutzen heeft een zacht kussentje op het bankje gelegd. Dat zit lekker. Ik houd mijn arm stevig om Merel heen om haar zoveel mogelijk te beschermen tegen het hobbelen. Ze ziet er zo stralend, zo echt gelukkig uit. Ik voel tranen in mijn ogen opwellen. Ach, lief zusje, hoe lang ben je nog bij me? Ik geef een dikke kus op de muts. En ik houd haar nog steviger vast dan eerst.

‘**H**et is zeven uur. Dit is het nieuwsbulletin ...’ Ik geef een mep tegen mijn radio. Hij zwijgt. Ik trek mijn dekbed goed over me heen. Ik heb geen zin om op te staan. Vandaag moet ik voor het eerst weer naar school. Mijn maag knijpt samen als ik me voorstel hoe het straks zal gaan. Leerlingen zien me in de hal aankomen. Ze gaan dicht bij elkaar staan en ze fluisteren: ‘Daar is Inger weer. Zelig voor haar, hè, haar zusje is pas gestorven.’ En er zullen klasgenoten zijn die extra joviaal doen: ‘Hé, Inger, goed dat je er weer bent! We hebben gisteren zoveel lol gehad. Jansma heeft een proef verknald!’ Ze zullen tegen me blijven praten tot de les begint. Ik doe mijn ogen dicht. Meteen zie ik het beeld voor me, dat ik de laatste dagen telkens zie.

Ik zit in een auto. De auto rijdt het kerkplein op. Bij de trap van de kerk staat een vrouw in het zwart. Ze kijkt heel ernstig. De auto staat stil en de vrouw opent het portier aan mijn moeders kant. Ik doe mijn deur snel open. Voor mama uit de auto is, sta ik er al naast. Ik loop naar de vrouw, ze geeft mij een hand. ‘Sterkte deze dag!’ zegt ze. Ik knik. Ja, sterk, dat zal ik vandaag zijn. Dan ga ik naar papa. Hij kijkt me aan. ‘Gaaf het, Inger?’ Ik slik, ik knik. Het gaat. Natuurlijk gaat het.

Ik voel een schok door mijn lijf. Het is net alsof ik in een droom van een trap af gelopen ben en ik de laatste tree verkeerd neem. Mijn been schiet omhoog, ik ben weer wakker. Hoewel? Wat nou, als ik doe of ik me verslapen heb? Dan kom ik te laat. Dat scheelt. Ik draai me om in mijn bed. Mijn dekbed laat een deel

van mijn rug onbedekt. Koud! Ik trek het er gauw overheen en ik lig op mijn zij, de benen opgetrokken. Ik doezel weer weg.

‘We moeten klaar gaan staan, de eerste mensen zijn er al voor het condoleren.’ Ik loop met papa mee. We staan met zijn drieën op een rij. De eersten die ons omhelzen zijn opa en oma.

‘Zullen wij er ook bij gaan staan?’ vragen ze aan mama. Voordat mama iets kan zeggen, wijs ik naar de plek naast me. ‘Graag, we staan hier anders zo raar met zijn drieën’, zeg ik. Oma trekt me nog een keer in haar armen. Ze houdt me stevig vast. ‘Je hoeft niet alleen maar dapper te zijn, Inger. Jouw verdriet telt net zo goed mee.’

Ik schrik weer op. Er wordt op mijn slaapkamerdeur geroffeld. ‘Inger, opstaan! Je moet eruit, anders kom je te laat!’ Mijn vaders stem schalt over de overloop. Ik hoor hem de trap afgaan. Ik moet eruit. Ik kan papa niet teleurstellen. Hij gaat vandaag weer voor het eerst naar zijn werk. Ik zucht diep. En nog een keer. Een voet hang ik buiten boord. Koud. Ik trek ’m terug.

‘Hè, kom nou, Inger.’ De deur gaat open. Mama staat in de deuropening en ze loopt op me af. Ze trekt een beetje aan mijn dekbed. ‘Kom op! Je moet naar school.’ Ze kijkt me aan op een manier die ik niet begrijp. Even kom ik in de verleiding om mijn dekbed uit haar handen te rukken en diep onder de dekens te kruipen. Maar er is iets in haar blik. Ik sla mijn beide benen over de rand van mijn bed.

‘Ik kom zo beneden. Ik zal me snel aankleden. Echt waar!’

‘Hé, Inger!’

Ik schrik, val zowat van mijn fiets. Wie noemt mijn naam? Ik kijk om me heen. Op de hoek van de straat, bij een hoge heg staat Maarten naast zijn fiets. Op zijn rug draagt hij zijn schooltas en de rits van zijn jas is halfopen.

‘Wat doe jij hier?’ De vraag ontvalt me. Ik hoor dat mijn stem wrevelig klinkt.

‘Ik hoorde van je vader dat je vandaag weer naar school gaat.’

‘Hè, hoezo? Wanneer heb jij mijn vader gesproken?’

‘Gisteren. Ik belde omdat ik benieuwd was wanneer je weer zou komen. Je was niet thuis.’

‘Oké.’ Ik weet eigenlijk niet wat ik moet zeggen. Maarten lijkt ook niet meer te verwachten, want hij pakt zijn fiets beet.

‘Zullen we gaan? We moeten al doorrijden om niet te laat te komen!’

Mijn voeten gaan automatisch heen en weer. Maarten heeft zijn blik vooruit gericht en hij heeft er behoorlijk de vaart in. Maarten. Hij was op de begrafenis. Ooit – anderhalf jaar geleden, in de brugklas – waren we verliefd. We hadden zelfs verkering. Maarten kwam vaak bij ons thuis. Merel vond het zo leuk om dan met z’n drietjes een spelletje te doen. Set, Monopoly, Uno. Ook toen het uit was, kwam hij nog wel. De laatste keer was na de droomdag op Ameland. Merel heeft hem toen nog allerlei foto’s op de iPad laten zien. Nog maar een maand geleden. Ik zucht en zet mijn voeten stevig op de trappers. Doortrappen. Verdergaan. De wind waait langs mijn gezicht.

In de klas is het net als altijd. Maarten zit te klieren met Jasper. Esmee en Julia zitten ijverig wiskundeopdrachten te maken. Anna biedt me aan om haar huiswerk over te schrijven. Ik pen vlug wat Engels over, want De Bruin is altijd zo streng. Ze loopt stevast door de klas om te kijken of je het huiswerk hebt gedaan. Ik heb er geen zin in dat ze mij straks aanspreekt of ... wat nog erger is: net doet alsof ze het niet ziet omdat ze me zielig vindt.

Het is raar om weer op school te zijn. Alles is hetzelfde, maar voor mij is alles anders. Straks na school geen Merel meer om

een spelletje mee te doen. Geen bed meer in de kamer en geen mensen meer die voor Merel zorgen.

Ik stoot Anna aan. Ze speelt wat op haar mobiel, maar legt die meteen neer.

‘Heb je vanmiddag wat te doen?’

‘We hebben morgen toch een repetitie Frans? Was je dat vergeten?’

Ik schud mijn hoofd. Nee, ik heb de toets wel op Magister zien staan.

‘Ik wil de stad ingaan. Misschien wat make-up kopen. Heb je zin om mee te gaan?’

‘Zin wel, maar of het handig is? Ik heb nog maar heel weinig aan Frans gedaan’, twijfelt Anna.

‘Ik heb er nog niets aan gedaan. Bovendien loop ik hartstikke achter.’

‘Dames, kunnen jullie even de aandacht bij de les houden?’ Opeens staat de wiskundeleraar naast ons. Ik klap mijn schrift voor Engels gauw dicht en trek mijn wiskundeboek eroverheen. Ik ga met mijn armen over elkaar zitten en lach vriendelijk tegen Van der Wacht. Hij knikt even en loopt terug naar het bord. Ik laat zachtjes een zucht ontsnappen. De leraar schrijft een formule op het bord. Ik schrijf ’m over in mijn schrift en maak daarna de berekening. De som is simpel. Voor mij dan, want als ik de klas rondkijk, zie ik nog heel wat klasgenoten zwoegen. Anna krast ook weer wat getallen door. Ik teken in mijn ruitjesschrift een rechthoek, die ik vervolgens in perspectief zet. Hij lijkt op een kist, ik maak aan de zijkant een soort hengsels van touw. Boven op de kist teken ik een deksel en daarop plaats ik een fotolijstje en een bloemenkrans. De witte rozen steken uit de bloemenkrans, de linten vallen over de zijkant van de kist. Zo zag Merels kist er ook uit. En die prachtige witte halfopen rozen geurden heerlijk. ‘Die geur helpt me om aan de hemel te denken’, zei oma nog. ‘Daar is Merel nu hele-

maal gezond.’ Maar ik wil geen gezonde Merel in de hemel, ik wil haar hier. Ik kijk naar buiten, maar ik neem niets in me op. De bel komt toch nog onverwachts, ik schrik ervan en duik meteen naar mijn tas, die naast de tafelpoot op de grond staat. ‘Als we straks snel naar de stad gaan’, stelt Anna boven mijn hoofd voor. ‘Dan gaan we daarna bij mij thuis Frans leren.’ ‘Goed idee.’ Ik zet de tas op de tafel voor mij en pak ’m snel in. Eerst nog even Engels uitzitten en dan lekker shoppen.

‘Wil je naar Kruidvat of Etos?’ vraagt Anna, terwijl ze van haar fiets afspringt en hem tegen een etalage aan zet.

‘Etos, die heeft net wat meer make-up.’ Ik zet mijn fiets tegen die van Anna aan en maak het hangslot aan beide fietsen vast. Ik laat de rugzak van mijn schouders glijden en pak alvast mijn portemonnee eruit.

‘Ik wil een turkooizen eyeliner. En eigenlijk heb ik ook nog wel een blusher nodig’, zeg ik, terwijl we stevig doorlopen naar de Etos.

‘Ik heb eigenlijk niets nodig, maar een mooie, blauwe nagellak laat ik niet liggen.’

‘Alsof jij niet genoeg nagellak hebt!’

‘Ik heb er maar 57. Het grappige is dat ik altijd wel weer een kleur vind, die ik net niet heb.’

‘Ja, ja.’

‘Echt waar! Vorige week heb ik nog een dieprode gekocht en dat terwijl ik al twaalf rode heb. Maar die rode had ik niet.’

‘Oké.’ Ik loop voor Anna de winkel in en steven op de eyeliners af. Ik pak de turkooizen tester en doe die op de rug van mijn hand. Een mooie, glinsterende kleur, precies wat ik zocht!

‘Hé, Inger, kom eens kijken?’ Anna staat bij de nagellakjes. Ze heeft haar wijsvinger in een plastic potje gedoopt.

‘Wat doe jij nou?’

‘Dit is superhandig spul.’ Anna’s stem klinkt enthousiast. ‘Kijk,

als je dit gebruikt hoeft je nooit meer nagellakremover op een watje te doen. In één seconde wordt je nagellak eraf gehaald. Je hoeft je vinger alleen maar even in het ingebouwde sponsje te duwen.'

'Dat moet dan wel agressief spul zijn. Pas maar op, straks is je vinger een centimeter korter.'

Anna trekt haar vinger razendsnel uit het potje en bekijkt 'm van alle kanten. 'Niets aan de hand', constateert ze opgelucht. Ik schiet in de lach.

'Was maar een geintje. Hoe duur is dat spul?'

Anna kijkt op de onderkant van het potje. 'Belachelijk. Ruim acht euro. Voor dat geld gebruik ik wel wattenschijfjes.'

'Ja, dat lijkt me ook', lach ik. En dan opeens, zomaar, voel ik me rot. Ik sta hier wel met Anna te lachen, maar Merel is nog maar net dood. Merel, die ook zoveel van nagellakjes en make-up hield, misschien nog wel meer dan ik. Ik wrijf met mijn hand in mijn ogen. Dan voel ik de mobiel in de binnenzak van mijn jas trillen.

Waar ben je? Ik zit al een tijdje op je te wachten. Je was toch om 14.55 uur uit? Is er wat gebeurd? Mama

De tranen schieten in m'n ogen. Maar ik voel me ook boos worden. Waarom doet mama opeens zo paniekerig, dat deed ze toch nooit? In mijn hoofd begint een stemmetje. 'Je had meteen naar huis moeten gaan. Je moeder heeft niemand meer. Je kan het niet maken om zomaar gezellig te gaan winkelen.' Ik staar voor me uit. Anna merkt dat er wat is, ze pakt me bij mijn bovenarm.

'Wat heb jij opeens?'

'Ik krijg een stom sms'je.'

'Van wie? Laat zien!' Anna strekt haar hand nieuwsgierig uit. Ik leg de mobiel erin.

Het is even stil. Anna leest het tekstje aandachtig en kijkt me dan stomverwonderd aan.

‘Heb je je moeder niet laten weten, dat je met mij meeging?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Ze is heel erg bezorgd om jou.’

Ik zucht diep en ik wil iets heel venijnigs zeggen, maar ik slik mijn woorden in. Het is zo raar allemaal.

‘Ik wist niet dat ze op me zat te wachten’, schokschouder ik.

‘Toen Merel er nog was, stuurde ze me nooit sms’jes. Het interesseerde haar niet hoe laat ik thuis was.’

Anna slaat haar arm om me heen. Met haar hand draait ze mijn hoofd naar zich toe en ze kijkt me recht in de ogen.

‘Dat is niet waar, en dat weet je best. We gaan gauw afrekenen en dan ga je naar huis. We maken een andere keer wel samen huiswerk.’